

другадѣ, освѣнѣ може би у насѣ. Не е тайна сѣщо, че сегашнитѣ прѣподаватели сѣ бивали повикани за такива или непосредствено слѣдѣ прѣкротяване на своето студенчество, или пъкъ нѣколко години по-сетнѣ, но години прѣкарани не въ научни занятия, както би трѣбвало да бѣде, а въ учителство или чиновничество. И нѣкои прѣзѣ това врѣме сѣ имали случай да се проявятѣ поне сѣ публикуване на статии по специалността си, а други сѣ се въздържали най-строго отѣ това, — както прѣди, назначението, така и прѣзѣ цѣли 10 — 15 години, изтекли отѣ деня, въ който сѣ били назначени за професори. Още по-важно е друго едно обстоятелство: всѣки отѣ тѣхѣ е трѣбвало слѣдѣ нѣкой мѣсецѣ или, въ най-щастливѣ случай, слѣдѣ една година да почне четенето на систематически курсѣ по своята наука, тъй че никой не е могълѣ да има достатъчно продължително врѣме за дѣйствително подгатвяне: — не чрѣзѣ изучване едно или друго съчинение по прѣдмета, а чрѣзѣ запознаване сѣ първоизточницитѣ, — чрѣзѣ което единствено е възможно да дойде човѣкъ до свое схващане, до новосъздаване на своята наука. Наистина, могло би да се каже, че едно висше учебно заведение ще изпълни добросѣвѣстно своята задача, макарѣ въ него да се прѣподава науката така, както е фиксирана у единѣ или други авторѣ. И фактѣ е, че дори до втората половина на XVIII вѣкъ така се е и схващало университетското прѣподаване. А отѣ първитѣ прѣподаватели въ единѣ новѣ университетѣ, особено когато сѣ вербувани по нашия начинѣ, т. е. при пълно игнори-